

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (Fotògraf).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, J. Amengual, Ll. Bonada, F. Bueno, F. P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, F. Reus, M. Serra, J. L. Sirena, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J.Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selecom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Frenar Le Pen

La victòria electoral a Niça del Front Nacional planteja interrogants seriosos sobre la vida política francesa. D'aquesta victòria i del que diuen les enquestes es pot témer, i no és alarmisme, que el partit de Le Pen protagonitzarà una puja important de vots que pot arribar a consolidar-lo com a primer partit de la dreta en bona part de l'estat francès i fins i tot com a partit més votat en diverses regions, com la metropolitana de París, la regió Provença-Alps-Costa Blava (de la qual el líder del Front Nacional es pot convertir en president) i la regió Llenguadoc-Rosselló, de la qual forma part Catalunya Nord.

Des de qualsevol punt de vista imaginable, es tracta d'una situació molt perillosa perquè el missatge lepenista és intrínsecament autoritari, cosa que el converteix en una amenaça per a la convivència a la Catalunya Nord i, en conjunt, a tot l'estat francès.

És evident que la divisió de la dreta tradicional a la Catalunya Nord, enfrontada i sense formar una sola llista, deixa el camp lliure al Front Nacional per reforçar-se i millorar la seua posició amb vista a les eleccions del proper 22 de març.

Però, ¿explica això només que s'hi haja arribat a aquesta situació? Els comentaristes polítics francesos parlen de la crisi de valors de la societat de l'hexàgon com element determinant que explicaria el fenomen. Però les causes s'han de buscar més lluny. D'una banda, ¿què es pot esperar d'una situació en què determinades forces polítiques no s'expressen amb la contundència amb què haurien de fer-ho contra Le Pen, pots ser pensant que en algun moment els pot resultar necessari per accedir al poder? Aquí cal deixar clar que el projecte lepenista no pot trobar la comprensió ni l'aixopluc de cap partit que es consideri democràtic. I també que mentre existesca ambigüitat, Le Pen té oxigen.

D'una altra banda, però, no podem perdre de vista que, fins i tot en el cas que el posicionament anti-Le Pen arribara a tenir les dimensions necessàries, el líder de l'extrema dreta francesa trobaria elements per a la seua supervivència política provinents d'altres dos problemes polítics que afecten la societat francesa. D'un costat, el tema de la immigració, i de l'altre, la pèrdua de referents ideològics, sobretot a l'esquerra. Per a ningú és un secret que

una part del vot del FN procedeix d'electors que fa deu o quinze anys votaven socialista o comunista.

Pel que fa a la immigració, per si no n'hi havia prou, els fets d'Algèria de les darreres setmanes, que afecten molt directament la societat francesa, han introduït dos nous elements amb els quals la política del FN juga fort. Primerament que la incapacitat per a establir un règim democràtic sòlid porta a una justificació ben poc subliminal del colonialisme. De sobte, l'omnipresent OAS, curiosament molt ben consolidada en les regions on els lepenistes aspiren als seus millors resultats, veu com es justifiquen les seues actuacions criminals del passat. Al mateix temps,

però, Le Pen es mostra partidari dels integristes i contrari al colp d'estat. A pesar de l'aparent contradicció, són les dues cares de la mateixa moneda: si no podem tornar a l'imperi, que quede clara la incapacitat de govern de les antigues colònies. I en segon lloc que la crisi algeriana obre una esquerda en la seguretat francesa, més i tot amb l'existència d'una enorme immigració musulmana que els mítings del Front Nacional ja presenten com a quinta-columnista. "Si guanya el Front Nacional tindrem raons per a expulsar els algerians", diu un argument usat d'una manera profusa les darreres setmanes.

Anem ben equivocats, però, si creiem que el racisme i el totalitarisme del Front Nacional va adreçat només contra els musulmans. Cal recordar també la seua actuació durant els fets de Carpentras, quan la violació de tombes jueves va ser motiu de greus acusacions contra militants del Front Nacional. Le Pen no va arribar a justificar aquesta acció aberrant però sí que va expressar comprensió cap als acusats. I no es va fer enrere ni davant el volum monumental de la protesta pública. La setmana passada, finalment, l'enfrontament hagut a Baiona entre militants nacionalistes bascos i els seguidors de Le Pen augura un tercer "racisme" adreçat contra les nacions de l'hexàgon. Particularment els catalans no tenim res a guanyar amb una victòria del Front Nacional que, a més, només serviria per a destorbar el clima d'entesa entre les institucions regionals catalanes del sud i del nord que tant de treball ha costat bastir.

Barrar el pas a Le Pen és, doncs, una aposta de futur per als catalans del nord.

